

พระครูธรรมสุภาธาร

เจ้าอาวาสวัดเขาบางทราย ชลบุรี

ชาตะ วันเสาร์ ที่ ๑๔ เมษายน ๒๔๓๑

อุปสมบท วันพฤหัสบดี ที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๔๕๒

มรณะ วันศุกร์ ที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๐๙

อายุ ๗๙ พรรษา ๕๗

294.31218

๙894กพ

พระครุธรรมสุนทราจารย์

เจ้าอาวาสวัดเขามางทวาย ชลบุรี

ชาตะ วันเสาร์ ที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๑

อุปสมบท วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๒

มรณะ วันศุกร์ ที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๐๙

อายุ ๗๙ พรรษา ๕๗

เลขที่

294.31218

...

5894 กพ

เลขที่บัญชี

008 502

คำนำ

งานพระราชทานเพลิงศพพระครูธรรมสุทธาจารย์ (สุต ธรรมสุตเถร) เจ้าอาวาสรูปที่ ๓ ของวัดเขาบางทราย พระอารามหลวงชลบุรี ที่ประชุมมีมติให้กระผมรับหน้าที่พิมพ์หนังสือเป็นอนุสรณ์ในงานนี้ ตั้งใจที่จะสนองพระคุณของวัดและพระครูธรรมสุทธาจารย์ จึงรับภาระด้วยความเต็มใจ ได้จัดพิมพ์หนังสือเป็นตระกูลงานนี้ ๒ เล่ม เล่มหนึ่งเป็น คาทาธรรม ซึ่งเป็นคาถาแปลของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ญาณวรมหาเถร) พิมพ์เป็นรูปสมุดข่อยขนาดใหญ่ ถวายวัดต่างๆ เพื่อใช้สวดในงานศพ อีกเล่มหนึ่ง คือนั่งสอเล่มนี้ สำหรับแจกเป็นธรรมบรรณาการแก่ผู้มาร่วมงานพระราชทานเพลิงศพ

ทุกคนที่รู้จักใกล้ชิดกับท่านพระครูธรรมสุทธาจารย์ จะยืนยันได้ว่าท่านเป็นพระเถระที่เจริญด้วยเถรธรรม ยินดีในเนกขัมป์ปฏิบัติ เคร่งครัดในธรรมวินัย มีศีลาจรรยาวัตรเรียบร้อย สงบเสงี่ยมเจียมตน ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเจ้ายศเจ้าอย่าง เป็นคนชอบทำไม่ชอบพูด ไม่ชอบทำอะไรเอาหน้า ไม่ประจบสอพลอผู้ใหญ่ ไม่เสือกสนคนร้นในสมณศักดิ์ หรือหน้าตาการงานคณะสงฆ์ สมณศักดิ์ใด หน้าตาการงานก็ตาม มาหาท่านเองถึงวัด ท่านไม่ได้दनรณชวนขวายกับใครเลย ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมตนเป็นสมภารเจ้าวัด แต่ด้วยบุญบารมีของท่าน ทำให้ต้องเป็นสมภารเจ้าวัด คนอนदनรณชวนขวายอยากเป็นกลับไม่ได้เป็น สมเด็จพระสังฆราชองค์ปัจจุบันเคยรับสั่งว่า ท่านพระครูธรรมสุทธาจารย์ ท่านพิการแต่กาย ใจของท่านไม่พิการ ท่านพระครูธรรมสุทธาจารย์ เป็นอภิปุชนิยบุคคล ทั้งคนมีและคนจน ทั้งชาวบ้านและชาววัดกราบไหว้บูชาได้อย่างสนิทใจ

ในระหว่างที่ท่านพระครูธรรมสุทธาจารย์มีชีวิตอยู่ สนใจในพระเครื่องรางของขลังมาก ได้สะสมพระพุทธรูปบูชาไว้เป็นจำนวนร้อย พระเครื่องรางเป็นจำนวนพันของท่านแจกแต่ละชน คนนิยมว่าขลังและศักดิ์สิทธิ์ เพราะจิตของท่านเป็นพระ ไม่ได้มุ่งการค้าหรือแสวงหาเงินทอง งานพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ จึงพิมพ์เรื่องกำเนิด

พระพุทธรูปกริ่ง ของ เสถียร โพธิ์นันทะ พร้อมทั้งได้นำภาพพระพุทธรูปกริ่งองค์
สำคัญ ๆ มาพิมพ์ประกอบเรื่อง ซึ่งได้รับความกรุณาจาก คุณประชุม กาญจนวัฒน์
แห่งห้องภาพโมนาลิซ่า เจ้าของหนังสือภาพพระเครื่อง และได้พิมพ์รายการที่ดิน ซึ่ง
เป็นทรัพย์สินสงฆ์ของวัดเขาบางทรายทั้งหมด เพราะเห็นว่า ในสมัยท่านพระครูธรรม
สุทธาจารย์เป็นเจ้าอาวาสนั้น ท่านสามารถชำระรวบรวมกรรมสิทธิ์ที่ดินของวัดเขาบาง
ทรายให้เป็นของวัดเขาบางทรายโดยสมบูรณ์ทั้งพุดินัยและนิตินัย ส่วนประวัติของ
ท่านนั้นไม่ประสงค์ที่จะเขียนขึ้นใหม่ เห็นว่าประวัติที่ท่านเขียนด้วยลายมือของท่าน
นั้นเหมาะสมที่สุด ประกาศความเป็นพระ ความซื่อความตรงของท่าน รู้อะไร
ชำนาญอย่างไหนบอกกันตรง ๆ ไม่ต้องโอ้อวดใคร แม้เขียนใหม่ก็ไม่ค่าเท่ากับ
ประวัติที่ท่านเขียนด้วยลายมือของท่านเอง จึงนำตีพิมพ์ทั้งหมดปรากฏในหนังสือ
เล่มนี้

ขอมวลกุศลผลบุญที่คณะศิษยานุศิษย์ ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ ตั้งจิตบำ
เพ็ญถวายในงานพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ จงอำนวยผลให้ท่านพระครูธรรมสุทธา
จารย์ จงถึงพร้อมด้วยสุขสมบัติในอุปบัติภพ สมเจตนาปรารถนาของบรรดาศิษยานุศิษย์
ทุกประการ

อธิก สวัสดิ์มงคล

ยุวพุทธิกสมาคมชลบุรี
ในพระสังฆราชูปถัมภ์

๒๗ เมษายน ๒๕๑๑

พระครูธรรมสุทธารจารย์ (สุต ธรรมสุทธารจารย์)

ชาติ — ชรา — มรณ พ.ศ. ๒๔๓๒ — ๒๕๐๕

พระอธิการครูธรรมวิสุทธิญาณ
ฉายา ธรรมสุโข (สัด) ธรรมสกล ธรรมวิสัย
สถิตที่วัดไทย เชียงใหม่
วัดเขาบางทราย ตำบลบางทราย
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

- ๑ บิดา นายไ้ ธรรมสกล ธรรมวิสัย สถิตที่วัดไทย เชียงใหม่
มารดา นางสีน ธรรมสกล ธรรมวิสัย สถิตที่วัดไทย เชียงใหม่
๒ ได้เกิดที่ตำบลบางทราย หมู่ที่ ๕ ตำบล.....
ตำบลบางทราย อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
๓ ได้เกิด วันที่ ๑๔ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๔๓๑
ตรงกับ จันทรคติ วันที่ ๑๖ ค่ำ ปีชวด
๔ มารดา อุสมน

๑ มารดา

- ๒ อุสมน วันที่ ๑๓ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๒
ตรงกับวัน ๕๓ ค่ำ ปีชวด เวลา ๑๕, ๓๐ น.
เกิดที่ตำบลวัดเขาบางทราย ตำบลบางทราย อำเภอเมือง
จังหวัดชลบุรี
พระอุปัชฌาย์ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า วัดเทพศิรินทรร
พระนคร อำเภอเมืองมณฑล ไม่ไปขอรับฉายา วัดเขาบางทราย
ตำบลบางทราย อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
พระกรรมวาจาจารย์ พระสมุห์สีวลีสีสมานนถ์ วัดพระ
โขนชัยธรรม (ภท) วัดเขาบางทราย อำเภอเมือง จังหวัดชล
พระอุปัชฌาย์ พระโขนชัยธรรม (ภท) วัดเขาบางทราย
ตำบลบางทราย อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

๓. วิทิตยฐานะ

- ๑ ความรู้ ประจักษ์ ๔
ความรู้ เลว มวล ลม ดม หาร หน้าไม้ เส็ด
- ๒ ความรู้ทางธรรม นักธรรมชั้นตรี
ความรู้ชั้นสามัญการท่ง

๔. สมนัดกดี

- ๑ สภาหน่อไม้ได้รับ เป็นกรรมการสงฆ์ ต่อได้รับเป็นมณฑล
กรรมการสงฆ์ แลได้สอนพระสาสน์พระนักธรรม
เจ้าคณะแขวงที่สี่สิบสี่ล้านคน เจ้าคณะจังหวัดชลบุรี
จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งให้เป็นพระวินัยธร
ต่อมาได้รับพระคณาจารย์ วัดเทพศิรินทราวาส ตั้งให้
เป็นพระครูธรรมรัตน์
ต่อมาได้รับพระคณาจารย์ ตั้งให้เป็นพระครูวินัยธร

๕.

- ๑ ต่อมาได้รับสัญญาบัตร เป็นพระครูธรรมรักษาการ
วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕
- ๒ ได้เป็นอธิบดีกรมการศาสนา วันที่ ๓๑ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๙๖
ต่อมาท่านเจ้าคณะแขวงที่สี่สิบสี่ล้านคน เจ้าคณะ
จังหวัดชลบุรี และจังหวัดเชียงใหม่ มณฑลพาย
ัพจากฝ่ายปกครอง ท่านสมเด็จมณฑลราชกิจ วัด
มณฑลพายัพที่สามมณฑลพายัพ ได้ให้เป็นผู้รักษา
การนี้วันที่ เจ้าอาวาสวัดเขาบางทราย
จังหวัด วันที่ ๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๕

ความผิด

อธิการบดี ถูกกล่าวหา ว่าประพฤติการอันเป็นเสื่อมเสีย

สิ่งหนึ่งสิ่งใด ตั้งแต่บรรพบุรุษมาตลอด
๕๕ พรรษา จนถึงปัจจุบันนี้ ไม่มีเลย
บรรพบุรุษด้วยกันหรือคนใดผู้หนึ่งก็ไม่มี

[illegible]

ผู้รับใช้ของพระบรมราชา
 จอมพล ป. หิตะวชิราวุธ
 นายกรัฐมนตรี

แต่งตั้งเจ้าอาวาสพระอารามหลวง

ที่ ๕ / ๒๕๐๗

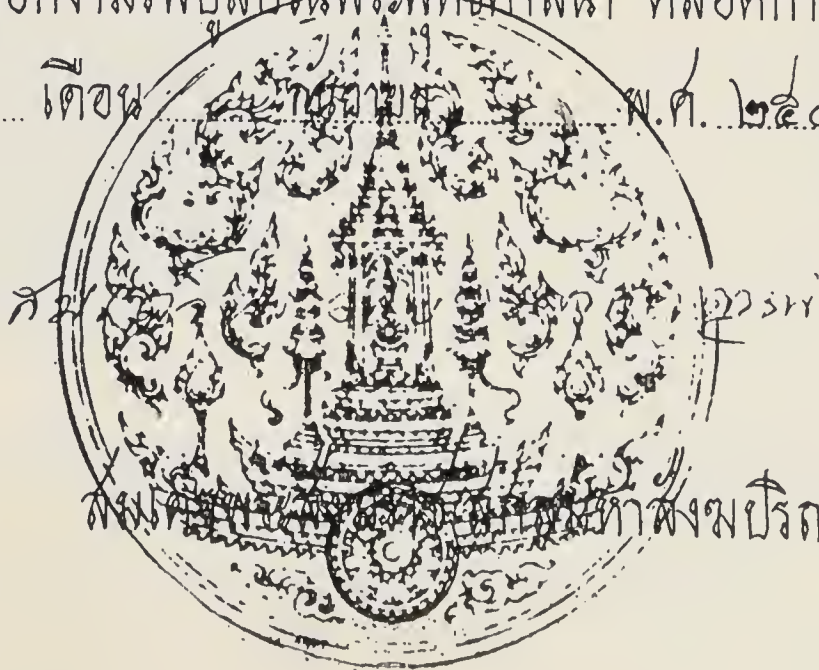
อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗ แห่งระเบียบมหาเถรสมาคม กำหนดวิธีการแต่งตั้ง
เจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส และผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวง พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยกฎ
มหาเถรสมาคม ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ว่าด้วยการแต่งตั้งถอดถอนพระสังฆาธิการ ออก
ตามความในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ จึงมีพระบัญชาแต่งตั้งให้
พระครูธรรมสังฆาจารย์ ฉายา รมม.ก.ช. อายุ ๗๖ พรรษา ๕๕
วิมลฐานะ น.ร.ต. วัดเขามางทราย

ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดเขามางทราย พระอารามหลวง
ตำบล มางทราย อำเภอ จังหวัด

มีหน้าที่และอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕

พระภิกษุสามเณร และคฤหัสถ์ที่อยู่ในวัดดังกล่าวข้างต้น จงอยู่ในโอวาทของ
เจ้าอาวาสที่ได้รับแต่งตั้งแล้วนั้น ซึ่งปฏิบัติการโดยชอบด้วยพระธรรมวินัย กฎหมาย
กฎหมายมหาเถรสมาคม ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่ง

ขอจงถึงความเจริญของงานไพบูลย์ในพระพุทธศาสนา ตลอดกาลนาน เทอญ ฯ
แต่งตั้ง ณ วันที่ ๑๐ เดือน พ.ศ. ๒๕๐๗

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ

ขนาดเท่าองค์จริง

พระผงและเหรียญพระครุฑมสุทธารสร้าง
พระผง ๑๒๕๐ องค์ เหรียญ ๔๐๐๐ เหรียญ

กำเนิดพระพุทธรูปกริ่ง

ของ

เสถียร โพธิ์นันทะ

ภาพประกอบเรื่อง

ประชุม กาญจนวัฒน์

ห้องภาพโมนาลิซ่า

ของดีอยู่คู่กับ คนดี

กำเนิดพระพุทธรูปกริ่ง

ในอาณาจักรพระเครื่องรางที่นับถือกันว่า มีอานุภาพขลัง ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่รู้จักแพร่หลายในหมู่นักนิยมพระเครื่อง ฝ่ายพระผง เห็นจะได้แก่ พระผงสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า “สมเด็จพระวัดระฆัง” ฝ่ายพระโลหะเห็นจะได้แก่พระกริ่ง ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาปวเรศวริยาลงกรณ์ หรือที่เรียกกันว่า “กริ่งปวเรศ” พิธีกรรมการสร้างพระผงแต่โบราณมา ต้องอาศัยการทำผงวิเศษ ซึ่งสำเร็จจากสูตรสนธิ์ต่าง ๆ ที่ขีดเขียนลงบนกระดาน ชะนวนแล้วลบถมจนได้ที เป็นจำนวนผงที่ต้องการ สำหรับไว้ผสมกับสารอื่น ๆ พิมพ์เป็นองค์พระ การสร้างพระโลหะหรือพระกริ่งก็เช่นเดียวกันจะต้องลงเลขยันต์ในแผ่นนวโลหะ อันจะเป็นชะนวนผสมในการหล่อด้วย เลขยันต์ที่นิยมใช้ลงโดยมากท่านนิยมลงด้วยพระยันต์ ๑๐๘ และนะปฐุมัง ๑๔ นะ ว่ากันว่าเป็นตำราของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ครั้นแผ่นดินสมเด็จพระนเรศวรมหาราช การสร้างก็ต้องมีพิธีพระพุทธานิเชก และมีพิธีโหร พิธีพราหมณ์ประกอบ.

ก็พระกริ่งปวเรศนี้ เล่ากันมาว่าสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาปวเรศ ฯ วัดบวรนิเวศวิหาร ทรงได้ตำราจากสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมสมเด็จพระปรมาณุกิตติโนรส วัดพระเชตุพน ซึ่งทรงได้จากครูบาอาจารย์เก่าๆ สืบทอดกันมาจากสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาปวเรศ ฯ ทรงสร้างพระกริ่งในเบื้องปัจฉิมสมัยแห่งพระชนมายุ แต่สร้างคราวละเล็กน้อย เชื่อกันว่ามี ๒ คราวเท่านั้น ทรงแจกเฉพาะผู้ใกล้ชิดและเจ้านาย ข้าราชการ ประชาชนที่มาสดับพระธรรมเทศนาในวัดบวรนิเวศ ฉะนั้น พระกริ่ง

ปวเรศจึงมีน้อยไม่แพร่พราย ต่อมาเจ้าคุณเฒ่าวัดมกุฏกษัตริยารามเลียนแบบของ
พระองค์ไปจัดสร้างขึ้นบ้างก็เป็นจำนวนน้อย ภายหลังตำราไปตกอยู่กับพระพุฒจารย์
(มา) วัดจักรวรรดิราชาวาส ตามปากราษฎรเรียกกันว่า “ท่านเจ้ามา” เป็นพระ
เถระเชี่ยวชาญทางสมถภาวนา อาจสามารถจุดเทียนระเบิดน้ำลงไปลงตระกรุด ณ ทำ
แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าวัดได้ ต่อมาท่านเจ้ามาก็ประสิทธิ์ประสาทน์ตำราแก่พระเทพโมลี
(แพ ติสฺสเทว) วัดสุทัศน์เทพวราราม ซึ่งภายหลังพระเทพโมลีเจริญสมณศักดิ์โดยลำดับ
จนได้ครองสมณอัครฐานันตรศักดิ์ที่สมเด็จพระสังฆราชในรัชกาลที่ ๘ พระเทพโมลีได้
สร้างพระกริ่งขึ้นเป็นครั้งแรก และได้สร้างติดต่อเรื่อยมาเป็นนิตย คราวละมากบ้างน้อย
บ้างจนถึงตำราฐานะสมเด็จพระสังฆราช และจำเดิมแต่บัดนั้นก็มีพระเกจิอาจารย์ต่างสำนัก
เลียนแบบสร้างพระกริ่งกันแพร่หลาย

พระพุทธรูปลักษณะของพระกริ่ง เป็นแบบพระพุทธรูปมหายานทางประเทศทิเบต
และปรากฏว่า ในประเทศเขมรก็มีพระกริ่งแบบนี้เหมือนกัน เราเรียกกันว่า “กริ่งพระ
ปทุม” ประเพณีนิยมสร้างพระกริ่งของไทย คงจะได้ครุจากเขมรเป็นแน่แท้ และมีการ
สร้างกันในยุคกรุงสุโขทัยแล้ว ที่กล่าวว่าตำราสร้างพระกริ่งในยุคกรุงรัตนโกสินทร์นี้
เดิมเป็นของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ก็น่าจะจริง เพราะสมเด็จพระพนรัตน์องค์
นั้น ท่านคงจะได้รวบรวมวิธีการสร้างจากตำรับตำราเก่า ๆ และในสมัยนั้นวัดป่าแก้ว
ก็นับถือกันว่าเป็นสำนักอรัญญิกาวาส — สมณธรรวชิบัสสนาธุระ

อันที่จริงพระกริ่งก็คือ พระปฏิมาพระโภชัชคุรุพุทธเจ้านั่นเองพระพุทธเจ้า
องค์นี้เป็นที่นิยมนับถือของปวงพุทธศาสนิกชนฝ่ายลัทธิมหายานยิ่งนัก ปรากฏพระ
ประวัติมาในพระสูตรสันสกฤตสูตรหนึ่ง คือ “พระพุทธรโภชัชคุรุไวฑูรยประภาราชามูล
ปนิธานสูตร” แปลเป็นจีนในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๐ ซึ่งขอแปลโดยย่อสู่กันฟังดังนี้:—

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าพระศากยมุนีพุทธะเสด็จประทับ ณ กรุงเวสาลี
สุขโขสวิหาร พร้อมด้วยพระมหาสาวก ๘,๐๐๐ องค์ พระโพธิสัตว์มหาสัตว์ ๓๖,๐๐๐ องค์
และพระราชาธิบดีเสนาอำมาตย์ ตลอดจนปวงเทพ ก็โดยสมัยนั้นแล พระมัญชุศรี
ผู้ธรรมราชาบุตร อาศัยพระพุทธานิหารลุกขึ้นจากที่ประทับทำจีวรเฉวียงบ่าข้างหนึ่ง

ถูกพระชาณุกับแผ่นดิน ณ เบื้องพระพักตร์ของสมเด็จพระโลกนาถเจ้าปกครองอัญชลี
กราบทูลขึ้นว่า “ ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระธรรมเทศนา
พระพุทธนาม และมหามูลปณิธาน และคุณวิเศษอันโอฬารแห่งปวงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทั้งหลาย เพื่อยังผู้สดับธรรมกถา^๕นี้ได้รับหิตประโยชน์บรรลุถึงสุขภูมิ ” พระบรมศาสดา
ทรงรับอาราธนาของพระมัญชุศรีโพธิสัตว์แล้ว จึงทรงแสดงพระเกียรติคุณของพระ
โฆษชยคุรุพุทธเจ้าว่า

“ กูก่อนกุลบุตร จากที่นี่ไปทางทิศตะวันออก ผ่านโลกธาตุอันมีจำนวนตฤแม^๖ต
ทรายในกองกานที ๑๐ นทีรวมกัน ณ ที่นั้นมีโลกธาตุหนึ่งนามว่าวิสุทธิไพฑูรย์โลกธาตุ
ณ โลกธาตุนั้นมีพระพุทธเจ้าผู้ทรงนามว่า โฆษชยคุรุไวฑูรย์ประภาตถาคต พระองค์
ถึงพร้อมด้วยพระภาคเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้ตรัสรู้ตรูชอบแล้วด้วยพระองค์เอง เป็น
ผู้สมบูรณ์ด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว เป็นผู้รู้แจ้งโลกเป็นยอดเยี่ยมไม่มีใคร
เปรียบ เป็นนายสารถิฝักบุรุษ เป็นศาสดาแห่งเทวดาและมนุษย์ เป็นผู้เบิกบานแล้ว
เป็นผู้จำแนกธรรมกล่าวสอนสัตว์ กูก่อนมัญชุศรี ณ เบื้องอดีตภาคเมื่อพระตถาคตเจ้า
พระองค์นี้ยังเสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมีอยู่ พระองค์ทรงตั้งมหาปณิธาน
๑๒ ประการ เพื่อยังความต้องการแห่งสรรพสัตว์ให้บรรลุ

กัมมहाปณิธาน ๑๒ ประการเป็นไฉน ?

๑. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งมีวรกายอันรุ่งเรือง
ส่องสาดทั่วอเนกโลกธาตุ บริบูรณ์ด้วยมหาปุริสลักขณะ ๓๒ และ อนุพยัญชนะ ๘๐
ขอให้สรรพสัตว์จงมีวรกายดุจเดียวกับเรา

๒. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ขอให้วรกายของเรา
มีสีสรรดุจไพฑูรย์ มีรัศมีรุ่งโรจน์โชตนาการยิ่งกว่าแสงจันทร์และแสงอาทิตย์ ประดับ
ด้วยคุณาลังการอันมโฬารไพศาลพันลิกสองทางให้แก่สัตว์ที่ตกอยู่ในอบายคติให้หลุด
พ้นเข้าสู่ที่ชอบตามปรารถนา

๓. ในกาลใดที่เราบรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ก็ขอให้เราได้ใช้ปัญญา
โกศลอันล้ำลึกสุขุมไม่มีที่สิ้นสุด ยังสรรพสัตว์ให้ได้รับภอกสมบัตินานาประการ อย่า
ได้มีความยากจนใด ๆ

๔. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ หากมีสัตว์ใดที่เป็น
มิจฉาทิฏฐิ ก็ขอให้เรายังเขาให้ตั้งมั่นในสัมมาทิฏฐิโพธิมรรค, หากมีสัตว์ใดดำเนิน
ปฏิบัติแบบสาวกยาน, บัณฑิตยาน ก็ขอให้เราสามารถยังเขามาดำเนินปฏิบัติแบบ
มหายาน

๕. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ หากมีสรรพสัตว์ใด
มาประพฤติพรหมจรรย์ในธรรมวินัยของเรา ก็ขอให้เขาเหล่านั้นอย่าได้มีศีลวิบัติเลย
จงบริบูรณ์ด้วยองค์แห่งศีลทั้ง ๓ เถิด หากมีผู้ใดมีศีลวิบัติ เมื่อได้สดับนามแห่งเรา ก็
ขอให้จงบริสุทธิบริบูรณ์ดุจเดิมไม่ตกสู่ทุกคติในรยาบาย

๖. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ หากมีสรรพสัตว์ มีกาย
อันเลวทราม มีอินทรีย์อันไม่ผ่องใส โง่เขลาเบาปัญญา ตาบอดหรือหูหนวกเป็นใบ้บ้า
หรือหลังค่อม สารพัดพยาธิทุกข์ต่าง ๆ เมื่อได้สดับนามแห่งเรา ก็ขอให้หลุดพ้นจาก
ปวงทุกข์เหล่านั้นนี้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีอินทรีย์ผ่องใสสมบูรณ์

๗. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ หากยังมีสรรพสัตว์
อันความทุกข์เบียดเบียน ปราศจากที่พึ่งพิงและที่อยู่อาศัย ปราศจากแพทย์และยา
ปราศจากวงศาคณาญาติ อันความยากจนข้นแค้นมีทุกข์มาเบียดเบียนแล้ว เพียงแต่
นามแห่งเราผ่านโสตของเขาเท่านั้น ขอสรรพความเจ็บป่วยจงปราศจากไปสิ้น เป็น
ผู้มีกายใจอันผาสุก มีบ้านเรือนอาศัยพร้อมด้วยธนสารสมบัติ จนที่สุดก็จักได้
สำเร็จแก่พระโพธิญาณ

๘. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ หากมีอิสตรีใดมีความ
เบื่อหน่ายต่อเพศแห่งตน ปราศจากจะกลับเพศเป็นบุรุษไซ้ มาตรการได้สดับนาม
แห่งเรา ก็จะสามารถเปลี่ยนเพศจากหญิงเป็นชายตามปรารถนา จนที่สุดก็จักได้
สำเร็จแก่พระโพธิญาณ

๙. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เราจะสามารถยังสัตว์
ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากข่ายแห่งมารและเครื่องผูกพันของเหล่ามิจฉาทิฏฐิให้สัตว์เหล่านี้อยู่
ในสัมมาทิฏฐิ และให้ไต่บำเพ็ญโพธิสัตว์จรียา จนบรรลุพระโพธิญาณในที่สุด

๑๐. ในกาลใดที่เราได้บรรลुพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ มีสัตว์เหล่าใดถูก
ต้องพระราชอาญาต้องคุมขังรับทัณฑ์กรรมในคุกตาราง หรือต้องบทธาญาถึงประหาร
ชีวิต ตลอดจนได้รับการข่มเหงกะเนงร้าย อุหมิ่นดูแคลนเหยียดหยามอื่น ๆ เป็นผู้
อันความคับแค้นเผารนแล้ว มีใจกายอันวิปปฏิสารอยู่ หากได้สดับนามแห่งเรา ได้อาศัย
บารมีและคุณาภินิหารของเรา ขอสัตว์เหล่านั้นจงหลุดพ้นจากปวงทุกข์ดังกล่าว

๑๑. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ มีสัตว์เหล่าใดมี
ความทุกข์ด้วยความหิวกระหายแล้ว ประกอบอกุศลกรรมเพราะเหตุแห่งอาหารใช้ร
หากได้สดับนามแห่งเรา มีจิตหมั่นตรึกนึกภาวนาเป็นนิตย์ เราจักประทานเครื่องอุปโภค
บริโภคอันประณีตแก่เขา ยังเขาให้อิ่มหนำสำราญ แล้วประทานธรรมรสแก่เขาให้เขา
ได้รับความสุข

๑๒. ในกาลใดที่เราได้บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ มีสัตว์เหล่าใดที่ยาก
จนปราศจากอาหารหนึ่งห่ม อันความหนาวและเหลือบยุงเบียดเบียนทั้งกลางวันกลางคืน
หากได้สดับนามแห่งเรา และหมั่นรำลึกภาวนาถึงเราใช้ร เขาจักได้สิ่งที่ปรารถนา
และจักบริบูรณ์ด้วยธนสารสมบัติ สรรพอาหารเครื่องประดับและเครื่องบำรุงความสุข
ต่าง ๆ ๗ ล

ครั้นแล้วพระบรมศาสดาศากยมุนีพุทธเจ้าตรัสต่อไป พระโภชชยคุรุพุทธเจ้า
มีพระโพธิสัตว์ผู้ใหญ่ ๒ องค์ คือ พระสุริยไวโรจนะและพระจันทรไวโรจนะเป็นพระ
โพธิสัตว์ผู้ช่วยของพระโภชชยคุรุว่า “ผู้ใดก็ดี ได้บูชาพระพุทธองค์ด้วยความเคารพ
เลื่อมใสแล้วก็จักเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปราศจากภัยบีฑา ไม่ผ่นร้าย ศัสตราวุธ
ทำอันตรายมิได้ สัตว์ร้ายทำอันตรายมิได้ โจรภัยทำอันตรายมิได้ ยาพิษทำอันตราย
มิได้ ๗ ล” นอกจากนี้ทรงแสดงถึงพิธีจัดมณฑลบูชาพระโภชชยคุรุอีกด้วยว่า ต้อง
จัดพิธีมีเครื่องบูชาอย่างนั้น ๆ และประทานพระคาถาบูชาพระโภชชยคุรุด้วย ในเวลา
ตรัสพระคาถานี้ พระบรมศาสดาทรงประทับเข้าสมาธิชื่อ “สรวสสัตว์ทุกขภินทนาสมาธิ”
ปรากฏรัศมีไฟโรจน์ขึ้นเหนือพระเกตุมาลา แล้วจึงตรัสพระคาถามหาธารณีนีดังนี้

“นโม ภควเต โภชชยคุรุ ไวฑูรยปรุการาชายตถาคตยารุหเต สมยกุสมพุทฺธาย
โอม โภเชชเย โภเชชเย โภเชชเย สมุรคเตสุวาหุ.

ครันตร์สพระมหาธารณินแล้ว พสุธาภิรมย์ปนาทหวั่นไหว แสงสว่างอันโอฬาร
ก็ปรากฏ สัตว์ทั้งปวงก็หลุดพ้นจากสรรพพยาธิ บรรลุสุขสันติอันประณีตแล้ว พระ
บรมศาสดาจึงตรัสว่า “ดูก่อนมณฺเฑียรย์ ถ้ากุลบุตรกุลธิดาได้อันพยาธิทุกข์เบียดเบียน
แล้ว พึงตั้งจิตให้เป็นสมาธิ แล้วนำพระมหาธารณินบิณฑุกเสกอาหารหรือยา หรือ
น้ำดื่มครบ ๑๐๘ หน แล้วดื่มกินเข้าไปเถิด จักสามารถดับสรรพปวงพยาธิได้ ฯลฯ”
พระสูตรนี้ตอนปลาย ๆ ยังมีเรื่องราวพิสดารอีกมาก แต่จำต้องขอไว้เพียงเท่านี้
เป็นอันว่าท่านผู้อ่านได้ทราบถึงความศักดิ์สิทธิ์ และความสำคัญของพระพุทธรูปโกษัตถ์
โดยสังเขปเท่านี้ สำหรับพระคาถาธารณินนี้ ท่านพระคณาจารย์สร้างพระกริ่งไม่ควร
ละเลย ควรนำมาใช้ปลุกเสกพระกริ่งได้ และควรถือว่าเป็นมนตร์ประจำพระกริ่งโดย
เฉพาะทีเดียว

เมื่อความศักดิ์สิทธิ์อันนิหารของพระพุทธรูปโกษัตถ์ปรากฏตามที่ได้พรรณนา
มา พวกพุทธศาสนิกชนฝ่ายลัทธิมหายานจึงเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง มีพระพุทธรูปโกษัตถ์
คุรุบุชากันทั่วไปในวัดประเทศจีน ญี่ปุ่น ทิเบต เกาหลี และเวียดนาม ที่สุดจนใน
ประเทศเขมรและประเทศไทย สำหรับประเทศไทย แม้จะนับถือพระพุทธศาสนา
ฝ่ายสาวกยานลัทธิลังกาวงศ์ แต่ก่อนนั้นขึ้นไปเราก็คงเคารพเอาลัทธิมหายานมานับถือ
อยู่ระยะหนึ่ง เป็นลัทธิมหายานซึ่งแพร่เข้ามาจากอาณาจักรศรีวิชัยทางใต้ และที่เผยแพร่
มาจากเขมร ไทยเพียงจะเปลี่ยนมานับถือพระพุทธศาสนานิกายลังกาวงศ์ ก็เมื่อ
ยุคกรุงสุโขทัยขึ้นเท่านั้น อาณาจักรศรีวิชัยซึ่งตั้งแว่นแคว้นอยู่บนคาบสมุทรมลายู ตั้ง
แต่ พ.ศ. ๑๒๐๐ — ๑๗๐๐ รวมเวลานานราว ๖๐๐ ปี เป็นอาณาจักรที่เคารพนับถือ
พระพุทธศาสนาลัทธิมหายาน และนำลัทธิมหายานให้แพร่หลายไปในหมู่เกาะชวา มลายู
ตลอดขึ้นมาจนถึงลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ส่วนเขมรนั้นปรากฏว่า มีลัทธิมหายานและลัทธิ
พราหมณ์เจริญแข่งกัน กษัตริย์ของเขมรหรือขอมในสมัยนั้น บางองค์ก็เป็นพุทธมามกะ
บางองค์ก็เป็นพราหมณ์มามกะ ในราว พ.ศ. ๑๕๔๖ — ๑๕๙๒ กษัตริย์เขมรพระองค์หนึ่ง
ทรงพระนามว่า พระเจ้าสุริยวรมันที่ ๑ ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก จนถึง
กับเมื่อสวรรคตแล้วมีพระนามว่า “พระบรมนิवारณบท” พระองค์เป็นเชื้อสายกษัตริย์

จากอาณาจักรศรีวิชัย ฉะนั้น จึงไม่ต้องสงสัยว่า ลัทธิมหายานจะไม่เฟื่องฟูขึ้นใน
รัชสมัยของพระองค์ แต่ยังมีกษัตริย์อีกพระองค์หนึ่ง คือพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ ทรง
ราชย์ระหว่าง พ.ศ. ๑๗๒๔ — ๑๗๔๘ พระองค์ทรงเป็นมหายานพุทธมามกะโดยแท้จริง
ทรงพยายามจรรโลงลัทธิมหายานซึมซาบเข้าไปในจิตใจของปวงชน ทรงเป็นมหาราชา
ธิดาองค์สุดท้ายของเขมร เพราะเมื่อสิ้นรัชสมัยแล้ว เขมรก็เข้าสู่ยุคเสื่อม พระเจ้า
ชัยวรมันที่ ๗ พระองค์นี้ ปราภฏว่าเป็นผู้สร้างเมืองใหม่ชื่อนครชัยศรี คือปราสาท
พระขรรค์ สำหรับเป็นพุทธสถานประดิษฐานพระปฏิมาอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ อัน
เป็นพระโพธิสัตว์แห่งเมตตากรุณาที่สำคัญอย่างยิ่งองค์หนึ่งของลัทธิมหายาน ทรงสร้าง
ขึ้นเพื่ออุทิศแด่พระเจ้าธรณินทรวรมันพระชนก แล้วสร้างปราสาทตาพรหมประดิษฐาน
พระปฏิมาปรัชญาปรมิตาโพธิสัตว์แห่งปัญญา อุทิศแด่พระวรมารดา มีจารึกกล่าวว่า
ปราสาทตาพรหมเป็นอาวาสสำหรับพระมหาเถระ ๑๘ องค์ และสำหรับภิกษุอีก ๑,๗๔๐
รูปทั่วๆ แล้วทรงสร้างปราสาทบายน เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปสนองพระองค์
เอง นอกจากนี้ปราภฏในศิลาจารึกตาพรหมว่า พระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ ได้สร้างโรงพยาบาล
คือ “อโรคยาศาลา” เป็นทานทั่วพระราชอาณาจักรถึง ๑๐๒ แห่ง ทั่วทรงเคารพ
นับถือพระพุทธโฆษชัยคุรุยิ่งนัก จึงทรงพยายามอนุวัติตามพระพุทธจริยาของพระพุทธ
เจ้าพระองค์นั้น ตอนหนึ่งในจารึกตาพรหมของพระองค์ซึ่ง “พันธพิทแพทย์” ได้
ถอดเป็นภาษาไทยว่า:—

“ขอนอบน้อมสักการะแด่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระผู้มีพระภาคตรัสรู้
พระธรรมและบรรลุถึงซึ่งโลกุตตรสุข พระองค์ทรงเป็นศาสดาที่ตรัสรู้ด้วยพระองค์เดียว
โดยชอบ พระองค์เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งพระนิรวาณ

ข้าพเจ้าขอวันทนาพระชินะโฆษชัยคุรุไพฑูรย์ประภาราชะ พระผู้ประสาธน์
สันติแห่งดวงจิตและความสงบ แม้แต่เพียงได้ยินพระนามก็ยิ่งรู้สึกชื่นชมเสียแล้ว

สรวมชีพศรีสุริยไวโรจนะเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ พระศรีจันทรไวโรจนะเจ้าแห่ง
ดวงศศิธร ขอจงได้โปรดเปล่งรัศมีขจัดความมัวเมาในกิเลสราคะและอกุศลมูลแห่ง
ประชาสัตว์ให้ปราศไป และให้เบื้องพระเมรุไกรแห่งสมเด็จพระศรีศากยมุนีเป็นเจ้า
มีแสงสว่างช้านะกิเลสเหล่านี้”

ข้อความในจารึกนี้ แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ ทรงซาบซึ้งใน “พระพุทธรูปโกษชัยคุรุไวฑูรย์ประภาราชามุขปณิธานสูตร” ซึ่งข้าพเจ้าแปลตัณยาตามต้นเพียงไร จึงทรงสามารถรื้อฟื้นถ้อยความรู้สึกสัทธาปสาทะในพระพุทธรูปเจ้าพระองค์นั้นออกมาได้อย่างไพเราะ และยังทรงสรุปได้อย่างงดงาม คือทรงขอให้พระบรมพุทธรูปศาสนาของพระพุทธรูปองค์ศากยมุนีโคตมะศาสดาแห่งมวลพุทธมามกะทั้งฝ่ายสาวกยาน และมหายานพระพุทธรูปปัจจุบันให้รุ่งเรืองอีกด้วย นอกจากนี้ กษัตริย์ “นักก่อสร้าง” พระองค์นี้ยังได้สร้างรูปพระปฐิมา “ชยพุทธมหานาถ” พระราชทานไปประดิษฐานไว้ในเมืองอื่น ๆ ๒๓ แห่ง ทรงสร้างธรรมศาลา ขุดสระน้ำ สร้างถนน จากข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เหล่านี้ ทำให้ข้าพเจ้าปรารถนาจะกล่าวว่า กริ่งพระปทุมของเขมรได้สร้างขึ้นอย่างแพร่หลายกว่าทุกยุคในรัชสมัยพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ นี้ เพื่ออุทิศบูชาแด่พระพุทธรูปโกษชัยคุรุ และได้มีการสร้างบ้างแล้วในรัชสมัยพระเจ้าสุริยวรมันที่ ๑ ในการสร้างนั้นได้มีพิธีปลุกเสกประจุฤทธิ์เข้าไปตามกระบวนพิธีลัทธิมหายาน ซึ่งปรากฏในพระพุทธรูปโกษชัยคุรุไวฑูรย์ประภาราชามุขปณิธานสูตรนั้น กริ่งพระปทุมจึงมีฤทธาภาพศักดิ์สิทธิ์ ภายหลังเมื่อลัทธิมหายานเสื่อมสูญ กติการสร้างพระกริ่งยังคงสืบทอดกันมาและกลับมาแพร่หลายในหมู่ชาวไทย ลาว แต่นานวันเข้าก็เสื่อมประวัติ วิธีสร้างแบบเดิม ทั้งนี้เพราะพระสูตรมหายานเป็นภาษาสันสกฤตก็พลอยเลือนหายไปตามลัทธิมหายานด้วยพระเกจิอาจารย์ท่านจึงได้ดัดแปลงวิธีการสร้างใหม่ตามแบบไสยเวท เช่น การลงยันต์ ๑๐๘ และนะปฐุมัง ๑๔ นะ ในแผ่นโลหะเป็นต้น ซึ่งก็ให้ผลความศักดิ์สิทธิ์ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ถ้ามาตราว่าทำให้ถูกพิธีกรรมใหม่นี้จริง ๆ ส่วนเม็ดกริ่งในองค์พระนั้นสันนิษฐานได้เป็นสองทาง คือ ทางหนึ่งเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งพระพุทธรูป ภาวะอันมีคุณลักษณะอนาถาเบื่องตันไม่ปรากฏ อนันตะแผ่สร้านอยู่โดยทั่วเบื่องปลายก็มีได้ปรากฏจึงทำเป็นเม็ดกลมอีกทางหนึ่ง ชรอยจะอนุวัตตามคติที่ว่า แม้เพียงได้สดับพระนามก็อาจให้ได้รับความสวัสดิได้ จึงใช้ประจุเม็ดกริ่งไว้ เพราะเมื่อสน้องค์พระทุกครั้งจะได้บุญ ๒ ต่อ คือผู้สนทนากับได้เจริญภาวนาถึงพระโกษชัยคุรุ ส่วนผู้อื่นที่ได้ยินเสียงกริ่งก็พลอยได้บุญไปตาม ฉะนั้น การสร้างพระกริ่ง ท่านจึงนิยมสร้างเป็นองค์ติดอยู่ในชั้นนํ้ามนต์ด้วย

อีกโสดหนึ่ง เมื่อผู้ต้องการน้ำมนต์ เพียงเอาน้ำตักใส่ขันนั้นแล้วอาราธนา ก็จักสำเร็จ
เป็นน้ำมนต์ขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า เมื่อครั้งสมเด็จพระวันรัต (แดง) เจ้าอาวาสวัด
สุทัศน์อาพาธเป็นอหิวาตกโรคมีอาการหนัก สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยา
วชิรญาณวโรรส (ครั้งยังทรงดำรงพระยศเป็นกรมหมื่น) เสด็จไปเยี่ยมพระองค์ท่าน
ได้อาราธนาพระกริ่งปวเรศ ของสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระวันรัต
(แดง) ดิม ปราภฏอานาจนมหัศจรรย์ คืออาพาธทุเลาเป็นลำดับจนกระทั่งหายเป็นปกติ
ด้วยวิธีดมน้ำพระพุทธรูปมนต์แช่พระกริ่งนี้ ครั้งนั้นสมเด็จพระสังฆราช (แพ) ยังมิได้
ทรงอัครสมณศักดิ์ ได้เป็นผู้พยาบาลสมเด็จพระวันรัต (แดง) โดยใกล้ชิดได้เห็นโดยตลอด
ด้วยประการฉะนี้ พระพุทธรูปกริ่งจึงเป็นเหตุให้ชาวบ้านเรียกกันว่า พระหมอม้าแต่
โบราณ ซึ่งตรงกับพระนามอันแท้จริงของพระองค์ว่า โภชัชยคุรุพุทธะอย่างแปลก
ประหลาด

พระข้างนอกพระข้างในมิให้ครบ
จะประสบโชคค้ำมหาศาล
พระนอกดีแต่ข้างในใจดั่งมาร
พระไม้หาญคุ้มครองปกบ้องภัย

มงคลภาษิต

ภาพขยาย

ภาพเท่าองค์จริง

พระกริ่งวัดสุทัศน์ฯ (เขมรน้อย)

ภาพขยาย

ภาพเท่าองค์จริง

พระกริ่งปวเรศฯ วัดบวรนิเวศวิหาร

รายการที่ดิน

ของ

วัดเขาบางทราย พระอารามหลวงชลบุรี

อรรถ สวัสดิ์มงคล

ไวยาวจักร

รวบรวม

... เขาถวายทรัพย์สินที่ดินให้
แก่วัด เพราะเขารักนับถือลูก
พระตถาคตมากกว่าลูกหลาน
ของเขา เขาต้องการให้พระสงฆ์
ได้บริโภคผลประโยชน์จากที่
ดินนั้น และให้ทางวัดจ่ายใช้
ผลประโยชน์นั้นบำรุงวัด บำรุง
พระศาสนา

ฉะนั้นผู้ใดเบียดเบียนผลประ
โยชน์จากที่ดินทรัพย์สินของวัด
เอาเปรียบวัด เอาเปรียบศาสนา
ผู้นั้นไซ้แต่จะถูกมหาชนดูหมิ่น
เหยียดหยาม เมื่อสนขพแล้ว
เขายังต้องเสวยทุกข์เวทนา
อย่างหนักอีกด้วย ...

หลวงตาสอน วัดบรรพตาวาส

รายการที่ดินของ วัดเขาบางทราย ชลบุรี
(เฉพาะในจังหวัดชลบุรี)

เลขที่	โฉนดที่	ตำบล	อำเภอ	จำนวนเนื้อที่			หมายเหตุ
				ไร่	งาน	ตารางวา	
๑	๘๒๑๔	บางทราย	เมือง	๙๗	—	๙๖	ที่ทิ้งวัค
๒	๘๗๗	มะขามหย่ง	เมือง	—	—	๓๒	ห้องแถว
๓	๗๗๕๘	มะขามหย่ง	เมือง	—	—	๕๕	ห้องแถว
๔	๔๑๖	บางปลาสร้อย	เมือง	—	—	๓๒	ห้องแถว
๕	๒๑๑	บางปลาสร้อย	เมือง	—	—	๔๔	ห้องแถว
๖	๖๗๕	บางปลาสร้อย	เมือง	—	—	๖๐	ห้องแถว
๗	๘๕๐๗	บางทราย	เมือง	๔	—	—	
๘	๘๖๐๖	บางทราย	เมือง	๓	—	—	
๙	๕๐๕๓	หนองไม้แดง	เมือง	๑	๒	๗๒	
๑๐	๖๖๓๓	สำนักบก	เมือง	๗๑	๓	๘๐	
๑๑	๖๕๐๕	สำนักบก	เมือง	๑๙	๒	๘๐	
๑๒	๖๐๙๓	ดอนหัวฬ่อ	เมือง	๑๒	๒	๗๖	
๑๓	๖๑๙๓	ดอนหัวฬ่อ	เมือง	๒๖	๒	๘๐	
๑๔	๕๘๔๕	ดอนหัวฬ่อ	เมือง	๑๓๓	๒	๒๐	
๑๕	๕๗๘๓	ดอนหัวฬ่อ	เมือง	๒	๒	—	
๑๖	๖๒๑๖	ดอนหัวฬ่อ	เมือง	๒	๒	๙๖	
๑๗	๒๐๕๘	พานทอง	พานทอง	๘๙	๓	๖๔	
๑๘	๒๒๔๕	พานทอง	พานทอง	๓๘	๑	๒๘	
๑๙	๘๕	หนองจับอึ้ง	พานทอง	๘	๑	๑๒	
๒๐	๒๘๐๙	น้ำประคู้	พานทอง	๕๒	๓	๖๘	
๒๑	๓๓๓๘	เกาะลอย	พานทอง	๒๖	๑	๒๔	
๒๒	๓๑๙๓	เกาะลอย	พานทอง	๘๖	๑	๘๘	

